

LBRIS

We know
books

ANNE FINE

Un oaspete nedorit

Traducere din engleză
de Mihaela Buruiană

arthur

❧ CAPITOLUL UNU ❧

Helen a venit azi la școală în cea mai proastă dispoziție. Arăta ciudat și avea ochii umflați și roșii. Nu voia să vorbească cu nimeni, iar dacă cineva vorbea cu ea, pur și simplu ridica din umeri și se întorcea cu spattele. Și-a îngropat capul în brațe pe bancă și a așteptat să se sune de prima oră.

— S-a întâmplat ceva?

Un „Nu!“ înfundat.

— Ce-ai pățit, Helly?

— *Nimic!*

A ridicat capul și aproape că a scuipat răspunsul. Asta ne-a cam șocat. De obicei, e cea mai drăguță colegă din clasă. Probabil că se întâmplase ceva îngrozitor.

Și s-a văzut că și doamna Lupey a fost de aceeași părere, când a intrat în clasă.

— Ce e, Helen? S-a întâmplat ceva?

Încă un „Nu!“ înfundat.

Nici nu a ridicat capul, nu a încercat să pară măcar un pic politicoasă.

Doamna Lupey s-a uitat la noi, toate celelalte. Cum Helen își ținea capul îngropat în brațe, pe pupitru, și nu putea s-o vadă, doamna a făcut o față ca și cum ne-ar fi întrebat: „Aveți vreo idee ce a pățit?“, dar noi am clătinat din cap și am ridicat din umeri.

Apoi a sunat de intrare pentru prima oră.

— Luați loc, vă rog! a spus doamna Lupey. Facem prezența.

În catalog era prins un bilet trimis de la cancelarie. Am așteptat cât doamna l-a scos din plic, l-a citit și s-a strâmbat puțin, aruncându-i o privire lui Helen. Apoi a luat stiloul în mână.

— Începeți numărătoarea!

— Unu, a zis Anna Artree.

— Doi, a strigat Leila Assim.

Așa facem noi prezența. A fost una dintre „ideile geniale ale doamnei Lupey de a economisi timp“. Fiecare a primit un număr, în ordine alfabetică, și în fiecare zi turuim numerele de la unu la treizeci și patru. Eu sunt douăzeci și doi.

— Optsprezece.

— Nouăsprezece.

— Douăzeci.

Liniște.

(Helen este douăzeci și unu.)

De obicei, doamna Lupey nu face caz. Dacă ne poticnim la un număr din cauză că vreo fată se grăbește să-și termine tema din seara dinainte sau bâjbâie pe jos fiindcă a scăpat ceva pe podea, dumneaei doar își ridică privirea să vadă dacă fata e prezentă și apoi rostește singură numărul, ca să trecem mai departe. De data asta, nu a făcut așa.

— Douăzeci și unu?

Ne-am uitat toate la Helen, care tot mai încerca să se îngroape în pupitru.

— Aici Centrul de control, Douăzeci și unu, recepție! a zis doamna Lupey, privind-o atent pe Helen. Știi că ești acolo, Douăzeci și unu. Vorbește cu mine! Te rog!

Liniște. Acum urmăream tot ce se întâmpla. Când Helen Johnston se poartă așa de ciudat, atunci ceva nu este deloc în regulă.

Doamna Lupey a așteptat puțin, apoi a zis:

— Te rog...? Te rog frumos de tot...?

— Of, mai *taci* odată!

Spre uimirea tuturor, Helen a sărit în sus, hârșind picioarele scaunului pe podea. A ridicat pupitrul și l-a trântit la loc așa de tare că pixurile i-au zburat în toate direcțiile.

— Lasă-mă în *pace*, ce nu înțelegi?

Și, străbătând în goană clasa, a deschis ușa cu putere și a trântit-o în urmă, lăsând-o să joace în balamale.

Toată lumea a făcut ochii mari.

— Ei! a zis doamna Lupey cu mâhnire, după o clipă. M-am descurcat foarte bine, nu-i așa?

Părea foarte tulburată.

— Nu e vina *dumneavoastră*, a asigurat-o Alice. Nici cu noi nu a vrut să vorbească. Nici măcar un cuvânt.

Doamna Lupey a aruncat o privire spre biletul de pe paginile catalogului. Apoi s-a uitat gânditoare la ușa deschisă. Departe, se auzeau și alte uși trântindu-se una câte una.

— Ar fi mai bine să trimit pe cineva după Helen. Doar ca să stea cu ea la vestiar, până când se liniștește.

S-a uitat direct la mine.

— Kitty!

M-a luat complet pe nepregătite.

— De ce *eu*? am protestat și am arătat în partea opusă a clasei. Ar trebui să o trimitеți pe Liz. Liz este prietena ei cea mai bună.

— Tu, a zis doamna Lupey. Tu ești Aleasa. Du-te acum, înainte să iasă în fugă din școală și să dea careva peste ea.

Liz a încercat să fie de partea mea. Se vedea că și Liz credea că doamna Lupey alesese persoana greșită.

— Nu pot să mă duc și eu?

— Nu.

Doamna Lupey și-a împreunat vârfulurile degetelor și a privit pe deasupra lor, mai întâi spre mine, apoi spre Liz.

— Nu te supăra, Liz, a spus ea, dar cred că, de data asta, Kitty ar putea fi omul potrivit.

(Vă dați seama de ce, până la urmă, am poreclit-o Lu-poaica.)

M-am ridicat în picioare și am început să-mi așez cărțile în ghiozdan.

— Nu-ți bate capul cu asta, a spus doamna Lupey. Du-te odată după ea!

— Dar cu orele mele cum rămâne?

Doamna Lupey a ieșit din spatele catedrei și a ținut deschisă ușa clasei.

— Du-te! a zis.

Extraordinar! Mi-am îndesat ghiozdanul în bancă și m-am grăbit spre ușă.

Când am trecut pe lângă ea, m-a salutat militărește.

— Contăm pe tine, Douăzeci și doi, a zis.

Cred că era un fel de glumă.

Nu era greu să-ți dai seama în ce direcție se dusesse. Ca să trântești așa de multe uși una după alta, trebuia să alergi către vestiarul de la parter. Am împins încet ultima ușă.

— Helly? Te ascunzi?

Niciun răspuns. Nu sunt sigură că așteptam unul, dar eram destul de sigură că Helen era acolo, undeva. Problema e că vestiarul este enorm: cuier după cuier, înțesate cu haine groase de iarnă și fulare de lână. Puteai să cauți ore în șir acolo.

Nu sunt proastă. Am folosit metoda pe care a perfecționat-o sora mea, Jude, ca să prindă gerbilia de fiecare dată când evadează spectaculos din cușcă. Mai întâi, am intrat în vestiar și am strigat încă o dată:

— Helen? Helen, ești aici?

Apoi am oftat, oarecum nerăbdătoare, și am făcut zgomot de pași pe loc. După aceea, am închis ușa ferm în spatele meu.

Și am așteptat.

Nu a durat mult până când le-am auzit: primele orbăcieli timide după o batistă, câteva smârcăieli îndelungi și o descărcare uriașă și abundentă a nasului.

— Te-am prins!

A sărit ca o mătă opărită.

— Dar *pleacă* odată!

Arăta de-a dreptul înspăimântător, pe cuvânt. Văzând-o, ai fi crezut că toată familia ei tocmai fusese luată pe sus de un tsunami. Avea fața umflată, iar nasul îi curgea. A zbierat la mine:

— Lasă-mă în pace!

— Nu pot, i-am răspuns. Am fost *trimisă*. Trebuie să stau aici și să aștept până când te calmezi. E răspunderea mea să mă asigur că nu dă ceva peste tine.

— Să dea ceva peste mine?

Pe lângă supărare, pe fața ei se citea acum și nedumerire.

— Aaa, vreo mașină, adică.

Informația aceasta a părut să o mai domolească un pic. Nu s-a mai uitat așa de urât și amenințător la mine. Am profitat de împlânzirea ușoară a atitudinii ei ca să dau deoparte o pereche de pantofi de hochei de pe banca din față și să mă așez între două pardesii neplăcut de umede. Helen nu mai părea deranjată de mine. Părea să accepte că responsabilitatea mea era să stau printre toate pungile acelea cu pantofi și șosete rătăcite și să mă asigur că nu dă vreo mașină peste ea. În școala noastră, este un fapt universal acceptat că toți profesorii și majoritatea părinților sunt obsedați de teama că, într-o zi, cineva se va năpusti afară pe ușa principală, fără să se asigure, și că va ajunge strivit sub roțile vreunei dube de marfă. Asta din cauză că școala se află chiar în centrul orașului. Când am studiat graficele la matematică, am făcut câte unul pentru absolut fiecare lucru care ne-a trecut prin minte, chiar și pentru ultimele cuvinte pe care ni le spuneau părinții când plecam de acasă dimineața. Graficul acesta chiar arăta ciudat. Alice a spus că părinții ei îi ziceau mereu: „Să fii cuminte, copilică!“, iar restul clasei a produs câte o versiune a îndemnului: „Ai grijă cum traversezi toate străzile alea!“.

Acum, Helen se scotocea în buzunare după batiste. Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Gura îi atârna deschisă,

iar buzele păreau de culoarea afinelor. Cred că avea nasul înfundat. Nu putea să respire.

Nu suportam să o văd așa. Am sărit în picioare și am scotocit prin buzunarele tuturor, luând hainele la rând, până când am găsit un pachet mic de celofan cu cinci batiste de hârtie.

— Uite! Ia-le pe astea!

Helen este atât de *bună*. Înainte să scoată una ca să-și sufle nasul, s-a uitat la cuier ca să vadă numărul și a întreat cu o voce foarte tremurândă:

— Ale cui sunt?

— Of, Doamne! am zis eu. Sunt doar niște batiste.

Nu știu dacă de vină a fost nerăbdarea mea, dar Helly s-a pleoștit vizibil și a început iar să se smiorcăie. M-am simțit o adevărată brută și am boscorodit-o pe doamna Lupey că nu avusese înțelepciunea să o trimită pe Liz în locul meu. Liz ar fi știut ce să facă. Era cea mai bună prietenă a lui Helen. Ea ar fi cuprins-o pe după umeri și ar fi îmbrățișat-o, să o aline.

Mi-am strecurat și eu brațul cu stângăcie pe la spatele ei și am strâns-o ușor, ezitant.

— *Lasă-mă!* a mârâit ea. Nu mă atinge!

— Foarte bine!

M-am retras la locul meu de pe banca din față.

— Mie-mi convine! Nu mă mai apropii de tine. O să stau aici în liniște și o să număr hainele.

Am stat acolo în liniște și am numărat hainele. Dar nu puteam să număr în direcția lui Helen, pentru că arăta atât de rău încât ar fi fost stânjenitor pentru amândouă. Așa că, până la urmă, m-am uitat în jurul meu, regretând amarnic că nu-mi trecuse prin minte să-mi aduc

ghiozdanul cu mine. Măcar așa aș fi avut ceva de citit. Nu suport să stau undeva fără să am o carte cu mine. Sunt una dintre persoanele acelea care devin neliniștite când cutiile cu cereale sunt luate de pe masă, la micul-dejun, și nu mai rămâne nimic de citit.

Și nici nu prea aveam la ce mă uita. La urma urmei, toate hainele noastre sunt la fel. Patru sute de jachete de fete – o mare de bleumarin. Sunt la o școală de fete, dacă vă vine să credeți. Și mami a fost cea care m-a trimis aici. Se săturase să ne certăm în fiecare dimineață din cauza îmbrăcămintei și a pachetului de prânz, și apoi din nou, în fiecare seară, din cauza hârtiilor mototolite pe care le aduceam acasă.

— Ai primit *notă* pe asta? Întreba ea uitându-se bănuitor la orice găsea. De ce nu a zis nimic despre greșelile astea îngrozitoare de ortografie?

Iar dacă îmi ascundeam testele, aveam parte de:

— Ce-ai făcut toată ziua? Nu mare lucru, pun pariu. Știi care e problema în cazul tău, nu-i așa? Ești încurajată să crești ignorantă ca un măgar.

Nu e prea frumos din partea ei, nu? A trebuit să suport multe din astea. Până într-o zi, când am venit acasă de la școală și am făcut greșeala imensă de a-i spune mamei că îmi trebuie șampon pentru tema de la științe.

Ea s-a holbat la mine.

— Ce studiați la științe?

— Îngrijirea părului.

— *Îngrijirea părului?*

A luat-o razna. N-ați mai văzut așa ceva. A *înebunit* de-a binelea. Apoi l-a sunat pe tata, în Berwick-upon-Tweed.

— Lectii despre cum să se spele pe cap! a țipat ea la telefon.

(A trebuit să țin al doilea receptor departe de ureche.)

— Nu fi prostuță, Rosie! a răspuns tata. Probabil învață despre tija firului de păr, foliculi, glande sebacee și altele asemenea.

Mami a acoperit receptorul cu palma și a urlat la mine:

— Înveți despre tija firului de păr, foliculi, glande sebacee și altele asemenea?

Am acoperit și eu al doilea receptor cu palma și i-am urlat, la rândul meu:

— Nu. Doar despre păr gras, păr normal și păr uscat, făcut permanent și deteriorat.

Atunci a luat-o iar razna. După cum țipa, nici nu mai era nevoie de telefon. Cred că toată lumea din Berwick-upon-Tweed putea să o audă fără probleme.

— Copila asta crește ignorantă ca un măgar. Nu se alege decât cu hârtii mototolite și proiecte de mântuială și cu „ortografia nu contează“. O să-i gălesc o școală ca lumea. Cu cărți adevărate și cu cerneală roșie și cu liniște.

— Dar Kitty e fericită unde e acum, a protestat tata. Mutarea ar putea s-o dezorienteze.

— Mai bine dezorientată decât analfabetă, a ripostat mami și i-a dat înainte despre cum o educație bună este o investiție pe viață.

Dacă o auzai cum vorbea despre asta, ziceai că sunt vreun fond de pensii sau ceva.

Atunci tata a renunțat la luptă.